

idet man, noget efterat have affendt dette Lovudkast, gjorde Forslag til, hvad man meente hensigtsmæssigt kunde optages af det svenske. Altsaa disse to Endringsforslag kan der fra Ministeriets Side ikke være Noget at indvende imod. Heller ikke mod Endringsforslaget Nr. 3 har jeg noget at indvende, men jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger, navnlig forbi det staaer i Forbindelse med den Maade, hvorpaa det i alt Fald er stillet i Udcastet, da man ikke der har optaget 3 Maanedes som Frist, hvilket man ellers har fulgt. Domstolene ere allerede meget tidligt hos os gaaede ind paa den Veg, som har medført, at med Hensyn til Edsfager, Domsældte har havt, og har i en høi Grad med Hensyn til Tiden en udstrakt Afgang til at kunne faae Brug af den Ret, Dommen giver ham til at faae sin Forpligtelses Opfyldelse gjort afhængig af, om han aflægger Ed eller ikke. Det har man meget tidligt gjort, og man har ladet sig lede af en Opfattelse af Executionens Fristen. Man har nemlig betragtet den sædvanlige Frist af 3 Solemærker, 15 Dage eller 8 Uger efter Dommens Forkyndelse, som en Bestemmelse, der alene har været beregnet paa den, der vil faae Noget at kræve efter Dommen; hvorimod man ikke har troet, at den kunde være rettet mod de Domsældte, hvem der er givet Afgang til ved Afslæggelse af Ed at vinde Frisindelse eller derved faae en helbigere Stilling. Og derved er man kommen til det, som den ærede Ordfører antydede, at stille Executionen som det, der først skulde danne Fristen og affjære den Domsældte fra Afgang til at udtage sin Edsstævning. Dette har fundet større Anvendelse med Hensyn til Sager angaaende Underholdningsbidrag til vægte Børn, og er man allerede gaaet vidt i de øvrige Sager, saa er man maaskee her gaaet endnu videre, idet man ikke har holdt sig til den almindelige Opfattelse af Executionens Fristen, men ikke sjældent anvendt den omtalte udvidede Frist i saadanne Tilfælde, hvor Domsconclusionen selv fastsatte Terminen, idet den f. Ex. har begyndt saaledes: „Naar N. N. inden 4 Uger aflægger den og den Ed.“ Derimod har det ikke været mig muligt at komme paa det Rene med, hvorvidt Praxis og navnlig Højesteret skulde have erklæret sig for

det Resultat, som i Udvalgets Betænkning er angivet med Hensyn til Edsdomme, og navnlig at Højesteret skulde have statueret, at selv om man havde oversiddet Fristen af 3 Maanedes ifølge Forordningen 14de Septbr. 1792, skulde man have Retten bevaret til at udtage Edsstævning. Under Forudsætning af at dette ikke var antaget, saa troer jeg, at Lovudkastets Tanke vilde være correct; men under en anden Forudsætning indrømmer jeg, at det ikke vilde være correct. Hvis Udvalget altsaa maatte have Føie til at betragte den Højesteretsdom, der er citeret i dets Betænkning som en saadan, der har afgjort Spørgsmaalet derhen, at ogsaa den, som har oversiddet den 3 Maanedes Frist, kan udtage Stævning, da har Udvalget Ret, men det er det, som ikke er mig klart. Jeg har omhyggeligt gennemgaaet Højesteretsdommen, som den er optagen i Højesteretsstidenden, men jeg har ikke kunnet komme til, at Dommen egentlig har udtalt sig herom. Det er en Viborg Overrettsdom, som ved denne Dom er forandret, og ved at see hen til Datoerne, er jeg tilbøjelig til at troe, at Tilfældet ikke er forekommet Højesteret saaledes, idet Politiretsdommen er afgiven den 22de Septbr., og Politiretskjendelsen, hvorved der negtes Vedkommende Afgang til at aflægge Ed, den 29de Decbr.; saa at jeg ikke kan antage Andet, end at Vedkommende har udtaget sin Stævning inden Udløbet af de 3 Maanedes. Men hvorledes Sagen end forresten forholder sig med Hensyn til denne Højesteretsdom — og jeg har ikke troet at kunne tilbageholde min Opfattelse deraf — erkjender jeg Udvalgets Forslag for i sig selv at være hensigtsmæssigt og stillet til at forebygge Tvivl, som kunne reise sig med Hensyn dertil. Jeg skal med Hensyn til Udvalgets Betænkning endnu tillade mig en Bemærkning. Der er deri paapeget flere Retninger, hvori det var ønskeligt, at der kunde gjøres Fremskridt, navnlig med Hensyn til Forbryderes Ublevering. Det er ganske vist, som Udvalget har bemærket, at denne Traktat af 1809 tilligemed den separate Artikel ikke senere ere fornøiede; ved en Circulaerskrivelse af 15de April 1823. — altsaa ganske kort før de udløb — bleve de forresten udvidede til Norge. Paa Grund af den velvillige Imøde-